

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lvdovici || De Ponte Vallis-||Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipue desumpta

**Puente, Luis de la
Coloniæ Agrippinæ, 1626**

§. 1. Vocatio ad religionem in genere

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45802](#)

numerata ex ea, quæ præcipitanter ac inconsultè perficiunt; quid poterit
ratio nabiliter sperari? vocatus igitur ad statum religionis; cum prima sentit
bona desideria, statim incipiat aliquid facere, ut eis cooperetur. Et quamvis
non statim rebus omnibus huius mundi, & facultatibus suis nuntium re-
mitteret; absq; cunctatione tamen renunciet vitijs, & consuetudinibus malis.
Perleuerante vero gratia, & incalescente desiderio, nec non ad cordis ostium
pallante Domino, patrum spiritualium inter eniente consilio, sanctum di-
uisum famularū propositum aggrediatur: ea vtique intentione, coque decre-
vit in eodem usque ad vitæ terminum perdurare contendat.

Hec sunt sanctissimi huius Patriarchæ monita, valde experti in diuinis vocationibus discernendis. Quæ tamen, ut melius capiantur, aduertendum est, in huismodi vocatione esse vocato diligenter perpende. Primum generale quoddam desiderium, seculum & res omnes, quæ in eo sunt de-
cendi, ut Christi Domini nostri consilia in statu religioso amplectatur. Se-
condum est, speciale desiderium, vnam potius quam alteram religionem ad-
mendi, Monachorum scilicet, aut Mendicantium, aut Clericorum. Tertium
di particulares loci, temporis, & modi desiderium illud exequendi, circum-
stantiae: an scilicet in hac prouincia, an in hoc monasterio, an statim atque
infiltratio diuina percipitur, aut post elapsum aliquod tempus.

§. I.

Vocatio ad religionem in genere.

QVod ad primum attinet; non potest negari, aliqua desideria & propo-
rita religionis prouenire a maligno spiritu: de qua re, qui ea sicut certus
sit poterit, cum aduertit expreſſe, se prava intentione, aut animo ficto ad ea
propendere. Quemadmodum referr S. Gregorius de Mago quodam, qui
dilictus vocabatur, & habitum induit monachalem, vt artes suas magicas
occultaret: & idem est de alijs, qui monasteria sunt ingressi animo depravandi. Ecclesiastum eorum thefauros. Tales etiam indicantur illa monstra,
quibus paupertatis sele obligare student in aliqua militari religione, respi-
cientes tamen tanquam finem principalem, ut Commendam aliquam in
militari regione obtineant, ex qua aliquot millia ducatorum annua habe-
nt, quibus tibi indulgere, & magno in honore haberri possint. Qui Scribam
annuntiati censemur, qui dixit Christo Domino: magister sequar te quocon-
suevi; persuadens sibi, hac via se diutinem futurum, & in magno honore ha-
benti posse, ut supra diximus.

Sed his monistris prætermisso, cæteri qui per tempus aliquod continuè edonis desideria sincerè, vt seruant Deo, suasque animas saluent, in se ferunt; ceteri ac securi esse possunt (vt expressè docet S. Thomas) tales intonaciones à diuine spiritu procedere, cuius est, (vt dixit David) a deducere

97

- I.
2.
3.

Lib. I. Dis
log. c. 4.

Cap. 8, 19

z. 1. q. vlti.
a. vlti.
z. psal. 14. 2.
o.

Luc. 11. 16.

homines in terram reglam. Cum igitur Religio sit terra sancta, & statim sanctitatem omnino quarendam destinatus: Spiritus sancti exit opus proprium talia desideria insipitare, & per tales vias hominem deducere, nam eam perducant. Deinde, cum Dæmon sit huius mundi princeps: non ostendendum eum instigare & impellere homines, ut mundo relatio, translati ad partes & obsequium Iesu Christi, amplectentes eum statur, qui in his omnibus ipsius Dæmonis desiderijs aduersetur: b omne enim regnoscipsum dominum desolabitur. Quod si unus Dæmon alium loco pellat, non terit eius regnum permanere. Quid autem aliud ficeret Dæmon, quem ad religionis statum instigaret nisi regnum suum diuidere; & deligerere cum ihs, qui in eo toti sunt positi, ut illud amplificent? quod nunquam ipse est facturus: ne scipsum impugnet, in ea præcipue re, que non soluna est, sed etiam perpetua; & obstringit ad multa exercitia heroicis fanticis perpetuò exercenda. Quod si quando (quod tamen rarissimum enfigurans se in Angelum lucis, vere ad Religionem instigaret: quamvis intentio sit peruersa, non nocebit nobis (ut ait Sanctus Thomas) tamen instigationem sequi: cum tendat ad rem adeo excellentem, ad quam bonus Angelus, & ipse metus Deus impellere: cui meritum est fidendum, quod le hostis instigatione, in ciuidate detimentum, nostram verò utilitatem cœuerter, ita ut breui pœnitentiam eum faciat, & suggestionis suæ. Ad cuius veram confirmationem spectat rarus quidam casus, qui ad meam pertinet. Nota de quodam iuuenie habente apud se Dæmonem quendam ex ihs quos familiari appellant, qui illū instigavit, ut certam quaudam Religionem ingredetur, dicens ad id persuadendum mille rationes, & cōmoda quæ illi essent enera. In qua tamē re Dæmon non querrebat ipsius iuuenis bonum, sed coarctabat, tanquam instrumento, ut alios deciperet. Deprehensus autem fuit eius finis: cum iuuenis ex religiosoru consuetudine & familiaritate impetrat pietatem colere, Deoq; serio seruire: cōcepit enim Dæmon ei sacerdotem Religionem desereret; idq; maiori muliō infirmitia, quam prius adhibuerat ad persuadendum ingressum: & re ipsa id ab eo obtinuit.

SED ut exactius hoc adhuc intelligatur, perpendiculariter est, quod insipit diuina, & interior ad Religionem amplectendā vocatio, duobus modis accendi inuitat, & allicit. Primus est sculpendo in voluntate vehementi quidam affectū Deo perfecte teruiēdi. Qui affectus omnia indica secundum affectum quæ boni spiritus inspirationes habere solēt. Nam mirum in modum emutat cor, & à rebus huius seculi illud euellēs, allicit ad cœlestes; mortales carnis & sanguinis propensiones; cupiditates bonorum fortunæ, delitatis honoris, & libertatis; contraria verò viua accedit desideria paupertatis, callitatis, obedientiae, ac humilitatis religiosæ; magnâ adserit pacem confitit.

I.
Vocatio per
affectum.
In Due spira-
tua.
Tract. 1. c.
22.

modis letitiam spiritus seruorem; magnan. q; animi sortitudo & conatu ad supe-
rioris difficultates, & impedimenta occurrētia, in descendendo mōdo & iei. Chri-
stianitate amplectenda. Quia omnia, impossibile est ab alio spiritu procedere, quam
ex eo; cuius vox sonat vbi vult, & quidquid vult efficit. Quamvis autem huiusmodi
spiritus admisceantur aliqua dignitaria & respectus temporales; aut necessitas aliqua
corporis difficultas, que ipsum affectum extimularent; aut etiā aliquis maligni-
us impulsus, indirecte eundem affectum promouentis: non tamen propterea o-
p̄missum est definire esse Dei. Humani enim respectus & corporis afflictiones, ac Dæmo-
nialitatem non sufficiunt, ad hoc hac ratione immutandum: si Spiritus sanctus
malicio interne illud extimularet & Patris omnipotentia vi quadam interna ani-
mum doceret, ad sequendum Christum: ut supra est dictum. Cuius illud est mun-
dum ac testimonium: quod deficiente hac interna inspiratione ijs, qui in mun-
dū veniant; quamvis adhuc eadem rationes & necessitates: non tamen sufficien-
tia corda permittantur, nec à rebus, quibus affectus adherent, euellenda.

Secundus modus, quo vocatio diuina ad religiosum statu suscipiendum
moet, est cum hominis intelligentiam illustrat, & rationibus efficacissimis
demonstrat, expedire ei illu statu amplexi; voluntate interim relinquens aridam
vulnus; tenera dulcis; affectione, ad amplectendum quod intelligentia proponit, & ipsa ratio dictat: sed quod graue sentiat repugnantiam, & exequendi tibi-
tate terreatur; exequitur tamen, & patet eum in modo, quo Loth & Sodomis
eum fuit coactus repugnante quide omni suo appetitu & affl. eti; sed necel-
lent compulsius, quae exire cogebat; ne cu Sodomis calesti igne periret: &
similiter tunc nauigates, vrg te tempestate, oes suas facultates & bona, quae in
tua habet, ad mare projiciunt, vt ea alluvient. Quavis aut modus hic voca-
tio non tamen sit leuis ac dulcis, atq; prior; est tam in se certior ac securi-
tas ab omnis inspicione q malus spiritus parte aliqui in ea habeat, expeditus
est ipso esse opponit, & pro viribus eam conatur impeditre. Est etiam firmior ac
summior, vique non innatur tenebris affectibus, qui solerit facile perturba-
re, sed viuis efficacibus q; rationibus, qua permanet seper; & veris solidis q;
qui dicantibus, ex qua virtus justus & super eam fudat vita sua adfici. Ad
ipsos solerit esse modus hic magis meritor; certiusq; charitatis, & amoris in Deum
meritis, & testimonior; quia ab aliis consolationibus sensibilibus offert homo
quid habet, vt ei seduire, magisq; placere possit. Quemadmodum etiam in
Martyres, illi valde emittunt, qui ab aliis huiusmodi sensibili solatijs mor-
tem tolerarunt, suum imitantes Ducem & Magistrum Iesum Christum D. N.
quid morte crucis obtulit sese prompta & constata voluntate, sed omnibus
tenet solatijs exuta, quae alii Martyres in suis crucifixis copiosa habuerunt.
Ex his facile appareat in quanto errore versentur iij, qui sibi persuadent, se
non vocari a Deo ad statum religiosum, nisi tenera huiusmodi odi ac feruentia
& amplectendi desideria sentiantur: sicut magnus esset error, existimare, Deum non
vocare peccatores, vt couertatur, nisi cu tenera huius modi desideria, poni-
t pro filiis peccatis agendi, ipsis largitur. Nam vox Dei interdu liquefacit cor

2.

TAMONES.

Hic mo-
dns priore
certior.

© Rosetta 1.7

facitq; in ipsius amore feruere: interdum autem non ed usque program
sed docet illud tantum; animumque addit ad id obeundum, quod et ip
us obsequij: interdum omnes occurrentes difficultates expedit; incep
tus aliquas superandas relinquit: ut ipsis pugnantibus, naturaq; repugnante
vincentibus meritum crebat. Nam qui Matthaeum adeo efficaciter vo
nt magna cum sua voluptate res omnes suas reliqueret, instituerentque
lennissimum d coniunctionem in signum laetitiae, qua eas relinqueret; idem
discipulos vocauit, qui cupiebant redire, & curam gerere e parentem,
fratribus domesticis disponere, quos ipse exhortatus est, vt, huiusmodi affi
depositis, superatisque omnibus, quæ occurrerant difficultatibus ipsa
querentur. Qui autem in initijs vocationis tunc temporis, cum maximè illis est vix
præmium autem, quod solis remis navigare cœperunt, confidenter
Dei: citius accipiunt centuplum, quam alij, vt expansis velis, & secundum
puppim vento prosperè progrediantur, suamque navigationem fecerint
expediant.

§. II.

Vocatio ad Particulares Religiones.

Sed fortè quis dubitet: an eadem sit certitudo cuiusvis vocationis
inspirationis ad Religionem particularem, ad quam sentit se prope
re? sapientia enim euenit, vt inspiratio ad opera virtutis in genere in
applicatio autem ad hæc vel illa particularia sit Dæmonis, aut propri
ritus. Quare euenire posset, vt ipse Deus feruentia nobis inspiraret elia
ria Religionis; Dæmon autem instigaret ad minus perfectam, aut sim
ilatam adeundam, in qua perfectionis feruor intepescat; aut eam ingredi
dam, cuius Institutum constitutioni nostræ naturali magis repugnat, ne
vires nostras excedat: ne in eo perseueremus. Quod eueniaret, si deinde
tem & querentem soliditudinem, incitaret hostis ad eam Religionem ap
plicendam, quæ agit cum proximis; aut contra, naturaliter propendens
ad agendum cum proximis impelleret ad eam Religionem, quæ proficit
soliditudinem; & hominem alioqui debilem incitaret ad Religionem ap
riorem, & leuioriem, quam eius complexio ferre posset; & hominem
hementibus passionibus ex natura agitatum induceret ad Religionem ap
liorem, quam eius necessitas exigat. Quamobrem optimè S. Thomas
quamvis necesse non sit, alios consulere ad examinandum & approbadum
propositum Iusticiandi statum religiolum: expedire tamen, ad illud con
quendum, alios consulere: tam quoad ipsum modum executionis; quam
Religionis eligenda; cum in utroque subesse posset deceptio. Verum tamen

2.2-q. vlti.
a. vlti.